

1

07.05

Sautamptonas švytėjo raudona kaip kraujas spalva. Buvo gaivus rudeniškas rytas, žemė dar apsitraukusi traškančiu šerkšnu, tačiau saulei kylant vis aukštyn, per miestą slinko šilta šviesa. Vaizdas atrodė kerintis, ir važiuodama ramiu kaimo keliu Sonia Smoling šypsojosi. Būtent tokiomis dienomis džiaugiesi, kad esi gyvas.

Sonia dirbo Sautamptone jau beveik dešimtmetį, bet pačiame mieste taip ir neapsigyveno, jai labiau patiko ramus, neskubrus kaimo gyvenimo ritmas. Įsikūrė šalia Ašhersto Niū Foresto pakrašty ir užvis labiausiai mėgo brėkstant išvesti šunis pasivaikščioti. Dažnai draugiją palaikydavo jos vyras Tomas, kartais ir berniukai, kai pavykdavo išvilioti juos iš lovų.

Saulei kybant žemai, tokį pasakišką rytą ji būtų sparčiu žingsniu patraukusi takeliu per pievas ir miškelius su savo dviem kaštoniniais airių seteriais, bet šįryt turėjo atsisakyti to malonumo. Šiandien ateis naujų vaikų, tad Sonia norėjo anksčiau atvažiuoti į darbą, kad viskas vyktų sklandžiai.

Kelionė buvo paprasta; A336 magistralėje automobilių netrūko, o važinėti kaimo keliais, kaip dabar, jai patiko. Sonia klausėsi mėgstamos radijo stoties, džiaugėsi visa galia paleistu šildytuvu ir grožėjosi savo naujojo audi urzgimu. Pasirinko ne paprastą automobilį – surankiojusi visas savo santaupas, nors jai tai buvo nebūdinga, nusipirko sportinį modelį. Reikia truputį pagyventi, šitaip paaiškino nustebusiam sutuoktiniui.

Tuščiame kelyje ji padidino greitį. Nepaisant šalnos, padangos užtikrintai kabinosi į asfaltą, automobilis skriejo be trikdžių. Sonia dirstelėjo į laikrodį – penkios po septynių – ir suprato, kad šiandien darbe pasirodys daug anksčiau. Mažiau kabinėsis viršininkas.

Ji vėl pakėlė akis į kelią ir staiga nustėro. Ant kelio priešais jos automobilį stovėjo moteris, kažką šaukdama ir mosikuodama rankomis. Ilgai negalvodama Sonia nuspaudė stabdį. Matė, jog per vėlai, – partrenks ją ir bus pati kalta, kad per greitai važiavo. Per kelias lemiamas sekundes prieš akis pralėkė vaizdas, – siaubingas

smūgis, sumaitotas kūnas, – bet automobilis, jos neapsakomai nuostabai, staiga sustojo vos per kelis centimetrus nuo siaubo apimtos moters.

Sonia sėdėjo sustingusi, jai daužėsi širdis, tvinkčiojo galvoje. Tuo tarpu moteris spėjo apibėgti automobilį ir ėmė įnirtingai belstis į langą.

– Maldauju, padėkite... Turite man padėti...

Vairuotoja į ją atsisuko, mėgindama suvokti, kas tik ką įvyko. Moteris mūvėjo kariškas kelnes, vilkėjo lietpaltį. Jos šalmo antveidis buvo pakeltas, per smilkinį plona srovele tekėjo kraujas.

– Mano vaikinai nukrito nuo motociklo. Nebejudą...

Sonia žvilgtelėjo į kelią ir šį rytą patyrė jau antrą sukrėtimą. Čia pat, vidury kelio, gulėjo sulamdytas motociklas ir nejudantis žmogus šalia jo.

Apimta nevilties moteris verkė ir drebėjo; Sonia pamėjo, kad ji pasitrauktų nuo durelių, atsisegė saugos diržą ir išlipo. Ir pati jautėsi sukrėsta, tačiau prisiminė savo pareigą padėti, kaip buvo mokoma pirmosios pagalbos kursuose. Tad greitai apsidairė, ar niekas nevažiuoja, ir nuskubėjo prie vyro, melddamasi, kad jis nebūtų rimtai sužeistas. Gyvenime Soniai teko visko matyti, bet dar niekas nebuvo numiręs jai ant rankų.

– Ar girdi mane?

Atsiklaupusi ant šalto asfalto ji atsargiai atvertė nukentėjusį aukštiekninką. Šalmo antveidis buvo perskilęs, vyro akys užmerktos, ir Sonia tikėjosi blogiausio.

– Ar jis gyvas? Ar išgyvens?

Ji nekreipė dėmesio į plepią motociklininko draugužę ir kilstelėjo jo galvą. Kūnas tebebuvo šiltas, tai jau šis tas, bet sužeistasis į nieką nereagavo ir galvos nenulaikė.

– Viskas bus gerai, – kreipėsi į ją Sonia. – Bet turi man ką nors pasakyti.

Jokio atsako. Ji pabandė pakelti šalmo antveidį, bet šis buvo užstrigęs.

– Ar girdi, ką tau kalbu?

Vėl tylą, tad Sonia pakartojo garsiau:

– Ar girdi, ką tau...

Sužeistasis netikėtai atsimerkė, įsmeigė į ją akis.

– Puikiai girdžiu, mieloji.

Ir smogė kumščiu jai per veidą.